

סנסציה הטיקטוק

המאהה

אל קנדי

מתוך לקמפוס 4

אל קנדי

המטרה

רומן מחוץ לקמפוס

מאנגלית: יעל צוק

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח מחוץ לקמפוס לחצי כאן

אל קנדי
המטרה

Elle Kennedy
THE GOAL
An Off Campus Novel

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015. by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018
Published by arrangement with
Trident Media Group LLC, New York

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-81-7 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

בתגובה ריי שולח אליי מבט אלכסוני. "לעזאזל, את נראית לוהטת הלילה. הפכת לבייב אמיתית, רינה. את ואני צריכים לעשות את זה."

אני מתעלמת מן היד הפשרנית שצונחת לכיוון המפשעה שלו. אף פעם לא הכרתי גבר, שנואש כל כך לגעת בזבל שלו. הוא גורם להומר סימפסון להיראות ג'נטלמן.

"אתה ואני לא קיימים זה לזו. אז אל תסתכל עליי ראל תקרא לי רינה." ריי הוא האדם היחיד שקורא לי ככה, ואני פאקינג שונאת את זה. "עכשיו תן לי את המפתחות שלי." "אמרתי לך – בואי קחי אותם."

בשיניים חשוקות אני דוחפת את ידי מתחת לישבן השמן שלו ומגששת אחר המפתחות שלי. ריי נוהם ומתפתל כמו חתיכת החרא הדוחה שהוא, עד שירי נוגעת במתכת.

אני משחררת משם את המפתחות ומסתובבת בחזרה אל הדלת. "מה הסיפור הגדול?" הוא לועג לי. "זה לא שיש בינינו קרבת-דם, אז אין שום בעיה של גילוי-עריות."

אני עוצרת ומשתמשת בשלושים שניות מזמני היקר כדי ללטוש בו עיניים באי-אמון. "אתה האבא החורג. אתה נשוי לאמא שלי. ו –" אני בולעת את הטעם החמוץ שעולה לי, – "ואתה שוכב עם ננה עכשיו. אז לא, הבעיה היא לא אם אנחנו קרובי משפחה. הבעיה היא שאתה האדם המגעיל ביותר על פני כדור הארץ, ומקומך בכלא."

עיני השקד שלו מתכהות. "תשמרי על הפה שלך, בחורה, או שיום אחד תבואי הביתה והדלתות יהיו נעולות."

לא משנה. "אני משלמת שלישי משכר הדירה כאן," אני מזכירה לו. "ובכן, ייתכן שתצטרכי לשלם יותר."

הוא חוזר אל הטלוויזיה, ואני מבלה עוד שלושים שניות יקרות בפנטזיה על איך אני מרסקת לו את הראש בעזרת הארנק שלי. זה יהיה שווה את זה.

במטבחון ננה יושבת ליד השולחן, מעשנת סיגריה וקוראת

גיליון של המגזין *People*. "ראית את זה?" היא קוראת. "קים ק' שוב בעירום."

"יופי לה." אני חוטפת את הז'אקט שלי מגב הכיסא וממהרת לדלת המטבח.

גיליתי שבטוח יותר לעזוב את הבית דרך הדלת האחורית. בדרך כלל יש פריקים שמתגודדים על גרם המדרגות של הבתים הצרים ברחוב הפחות אמיד שלנו, שממוקם בחלק הדרומי, הפחות נחשב של בוסטון. נוסף לכך החניון שלנו נמצא מאחורי הבית.

"שמעתי שרייצ'ל ברקוביץ' נדפקה," מציינת ננה. "היא הייתה צריכה להפיל את התינוק, אבל אני משערת שזה נגד הדת שלהם." אני שוב מהדקת את לסתי ופונה לעבר סבתא שלי. כרגיל, היא לובשת חלוק מרופט ונועלת נעלי בית ורודות מדובללות, אבל שיערה הבלונדיני הצבוע מסורק למשעי ופניה מאופרות לגמרי, גם אם היא יוצאת מהבית לעיתים רחוקות בלבד.

"היא יהודייה, ננה. אני לא חושבת שזה נגד הדת שלה, אבל גם אם כן, זאת בחירה שלה."

"היא בטח רוצה עוד תלושי מזון," מסכמת ננה ונושפת סילון ארוך של עשן לעברי. שיט. אני מקווה שלא יהיה לי ריח של מאפרה, כשאגיע להייסטינגס.

"אני מניחה שלא זאת הסיבה לכך שרייצ'ל ממשיכה עם ההיריון." יד אחת על הדלת, אני נעה בקוצר רוח, ממתינה להזדמנות להגיד לננה להתראות.

"אמא שלך חשבה להפיל אותך."

והנה זה. "אוקיי, זה מספיק," אני ממלמלת. "אני נוסעת להייסטינגס. אחזור הלילה."

היא מרימה את ראשה מהמגזין ועיניה מצטמצמות, כשהיא קולטת את החצאית הסרוגה השחורה שלי, סוודר שחור עם שרוולים קצרים וקו מחשוף נמוך, נועלת עקבים בגובה 8 סנטימטרים. אני יכולה לראות את המילים מתגבשות במוחה עוד לפני שהן יוצאות בכלל מפיה.

"את נראית שחצנית. נוסעת לקולג' הפלצני הזה שלך? יש לך שיעורים בשבת בערב?"

"זאת מסיבת קוקטייל," אני אומרת באי־רצון.

"אוו...קוקטייל, שמוקטייל. אני מקווה שהשפתיים שלך לא ייסדקו מרוב שתנשקי שם ישבנים."

"כן, תודה, ננה." אני פותחת את הדלת האחורית ומאלצת את עצמי להוסיף, "אוהבת אותך."

"גם אני אוהבת אותך, תינוקת."

היא באמת אוהבת אותי, אבל לפעמים האהבה הזאת כל כך מוכתמת, עד אני לא יודעת אם זה פוגע בי או עוזר לי.

אני לא מצליחה להגיע לעיר הקטנה הייסטינגס תוך חמישים ושתיים או שישים ושמונה דקות. במקום זאת זה לוקח לי שעה וחצי, כי הכבישים כל כך נוראיים. חמש דקות נוספות חולפות עד שאני מצליחה למצוא מקום חניה, וכשאני מגיעה אל ביתה של פרופסור גיבסון, אני כבר מתוחה יותר ממיתר של פסנתר – ומרגישה שברירית כמעט כמותו.

"היי, מר גיבסון. אני כל כך מצטערת שאיחרתי," אני אומרת לגבר הממושקף שעומד בדלת.

בעלה של פרופסור גיבסון מחייך אליי ברוך. "אל תדאגי, סברינה. מזג האוויר נורא. תני לי לקחת לך את המעיל." הוא מושיט יד וממתין בסבלנות, בעודי מתאמצת להסיר מעליי את מעיל הצמר שלי.

פרופסור גיבסון מגיעה בדיוק כשבעלה תולה את המעיל הזול שלי בין כל המעילים היקרים שבארון. הוא נראה חריג ממש כמוני. אני דוחקת הצידה את רגשי הנחיתות שלי ומעלה על פניי חיוך זוהר.

"סברינה!" פרופסור גיבסון קוראת בשמחה. נוכחותה הסמכותית מנערת אותי מהרהורי. "אני כל כך שמחה שהגעת בשלום. כבר יורד שלג?"

"לא, רק גשם."

היא מעווה את פניה ואוחזת את זרועי. "עוד יותר גרוע. אני מקווה

שאת לא מתכננת לנהוג בחזרה לעיר הלילה. הכבישים יהיו מרבד אחד של קרח.”

מאחר שאני צריכה לעבוד בבוקר, אני כן אצא למסע הזה בלי קשר לתנאי הכביש, אבל אני לא רוצה שהפרופ' תדאג, לכן אני מחייכת חיוך מרגיע. “אני אהיה בסדר. היא עדיין כאן?” הפרופסור לוחצת את הזרוע שלי. “היא כאן, והיא מתה לפגוש אותך.”

מעולה. אני לוקחת את הנשימה המלאה הראשונה שלי מאז שהגעתי לכאן, ונותנת שיובילו אותי לאורך החדר לעבר אישה נמוכה, בעלת שיער אפור, הלבושה במקטורן: בצבע פסטלי ובמכנסיים שחורים. התלבושת הזאת די סתמית, אבל היהלומים המנצנצים באזניה גדולים יותר מהאגודל שלי. ובנוסף היא עושה רושם של לכבית מדיי יחסית לפרופסור למשפטים. דמיינתי אותם תמיד כיצורים קודרים, רציניים. כמוני.

“אמליה, הרשי לי להציג בפנייך את סברינה ג'יימס. היא הסטודנטית שעליה סיפרתי לך. היא מובילה בכיתה שלה, מחזיקה בשתי משרות וקיבלה 177 במבחני ה-LSAT שלה.” פרופסור גיבסון פונה אליי. “סברינה, אמליה פרום, חוקרת יוצאת מן הכלל בתחום החקיקה.”

“נעים מאוד לפגוש אותך,” אני אומרת, מושיטה את ידי ומתפללת לאלוהים שהיד יבשה ולא לחה. תרגלתי לחיצת יד בלחיצת ידי שלי במשך שעה לקראת הפגישה הזאת.

אמליה אווזת בי קלות לפני שהיא פוסעת לאחור. “אם איטלקית, סבא יהודי, ומכאן השילוב המוזר בין השמות. ג'יימס זה שם סקוטי – משם הגיעה המשפחה שלך?” עיניה המבריקות סורקות אותי, ואני מתגברת על הדחף לא לנוע בעצבנות בכגדים הזולים שקניתי בטארגט.

“אני באמת לא יודעת, גברתי.” המשפחה שלי מגיעה מאשפתות. סקוטלנד נראית נחמדה מדיי ומלכותית מכדי שתהיה המולדת שלנו. היא מנופפת בידה. “זה לא חשוב. על הדרך אני קצת מתעסקת

בגנאלוגיה. אז, הגשת בקשה להתקבל להרווארד? זה מה שקלי סיפרה לי."

קלי? אני מכירה מישהי בשם קלי?

"היא מתכוונת אליי, יקירה," אומרת פרופסור גיבסון בצחוק עדין. אני מסמיקה. "כן, מצטערת. אני חושבת עלייך כעל פרופסור." "כל כך פורמלית, קלי!" פרופסור פרום מאשימה. "סבריינה, לאן עוד ניסית להתקבל?"

"בוסטון קולג', סאפוק, וייל, אבל החלום שלי הוא הרווארד." אמליה מרימה גבה למשמע הרשימה שלי, שכוללת אוניברסיטאות מדרג שני ושלישי באזור בוסטון.

"היא רוצה להישאר קרוב לבית. ומובן שהיא צריכה להיות במקום שהוא טוב יותר מייל."

שתי הפרופסוריות חולקות נחרת בוז. הפרופסורית שלי קיבלה את התואר מהרווארד, וכנראה שברגע שאתה בוגר הרווארד, תמיד תהיה אנטי-ייל.

"על פי כל מה שקלי סיפרה לי, נשמע שיהיה להרווארד לכבוד אם תלמדי שם."

"יהיה לי לכבוד להיות סטודנטית בהרווארד, גברתי." "מכתבי הקבלה נשלחים בקרוב," עיניה נוצצות בשוככות. "אני אדאג להכניס מילה טובה."

אמליה מעניקה חיוך נוסף, ואני כמעט מתעלפת בהקלה מאושרת. אני לא אמרתי לה רק מה שהיא רוצה לשמוע. הרווארד היא באמת החלום שלי.

"תודה," אני מצליחה לפלוט.

פרופסור גיבסון מחווה לעבר האוכל. "למה שלא תלכי לאכול משהו? אמליה, אני רוצה לדבר איתך על נייר העמדה ששמעתי שבדאון עומדים להוציא. הספקת להציץ בו?" השתיים פונות לדרכן, שוקעות עמוק בדיון על אינטרקסציונליות של הפמיניזם השחור ותיאוריית הגזע, נושא שפרופסור גיבסון מומחית בו.

אני פוסעת אל שולחן הכיבוד, המכוסה במפה לבנה ומלא בגבינות, בקרקרים ובפירות. שתיים מחברותיי הקרובות ביותר – הופ מאת'יוס וקארין תומפסון – כבר עומדות שם. אחת כהה ואחת בהירה, והן שתיים מן המלאכיות היפות והחכמות ביותר בעולם. אני ממהרת לעברן וכמעט מתמוטטת בזרועותיהן. "אז, איך הלך?" שואלת הופ בחוסר סבלנות.

"טוב. אני חושבת. היא אמרה שזה נשמע שיהיה לכבוד להרווארד שאני אלמד שם, ושהגל הראשון של מכתבי קבלה עומד לצאת בקרוב."

אני לוקחת צלחת ומתחילה למלא אותה, מצטערת שחתיכות הגבינה אינן גדולות יותר. אני כל כך רעבה; הייתי יכולה לאכול פיל. כל היום הייתי חולה מציפייה לפגישה הזאת, ועכשיו, כשאני אחרי זה, אני רוצה ליפול עם הפנים לתוך שולחן המזון. "או, את כל כך בפנים," מכריזה קארין.

שלושתנו מקבלות ייעוץ מפרופסור גיבסון, שהיא מאמינה גדולה בסיוע לנשים צעירות. ישנם עוד ארגוני נטוורקינג בקמפוס, אבל ההשפעה שלה מתועלת אך ורק לקידומן של נשים, ואין יותר אסירת תודה ממני.

המטרה של מסיבת הקוקטייל הערב היא שהסטודנטים שלה ייפגשו עם אנשי סגל של התכניות התחרותיות ביותר לתואר שני במדינה. הופ מנסה להתקבל לבית הספר לרפואה של הרווארד, וקארין רוצה להגיע ל-MIT.

כן, יש ים של אסטרוגן בביתה של פרופסור גיבסון. מלבד בעלה נוכחים שם מעט גברים בלבד. אני באמת אתגעגע אל המקום הזה אחרי שאסיים את הלימודים. זה היה בית שני.

"תחזיקו אצבעות," אני אומרת כתגובה לקארין. "אם לא אתקבל להרווארד, זה יהיה בוסטון קולג' או סאפוק." וזה יהיה בסדר, אבל הרווארד מבטיחה לי, למעשה, הזדמנות להגיע למשרה שאני רוצה אחרי סיום הלימודים – משרה באחד ממשרדי עורכי הדין המובילים במדינה, או מה שכולם מכנים בשם ביג לאו חוק גדול.

"את תתקבלי", אומרת הופ בביטחון. "ונקווה שברגע שתקבלי את מכתב הקבלה שלך, תפסיקי להרוג את עצמך, כי בחיי אלוהים, בי, את נראית מתוחה."

אני מסובבת את צווארי בנוקשות. כן, אני מתוחה. "אני יודעת. לוח הזמנים שלי קשוח בימים אלה. הלכתי לישון אמש בשתיים לפנות בוקר, כי הבחורה שהייתה אמורה לסגור את המועדון בוטס אנד שוטס הבריזה והשאירה אותי לסגירה. ואז הייתי ערה עד ארבע ועברתי על מיילים. הגעתי הביתה בסביבות הצוהריים, צנחתי על המיטה וכמעט לא התעוררתי בזמן.

"את עדיין עובדת בשתי עבודות?" קארין מסיטה את שיערה האדום מפניה.

"אמרת שתעזבי את העבודה במלצרות."

"אני לא יכולה עדיין. פרופסור גיבסון אמרה שהם לא רוצים שנעבוד בשנה הראשונה שלנו בלימודי משפטים. הדרך היחידה, שבה אני אוכל לעמוד בזה, היא אם אצליח לחסוך מספיק לאוכל ולשכר דירה לפני ספטמבר."

קארין משמיעה צליל אוהד. "אני מבינה אותך. ההורים שלי לוקחים הלוואה כל כך גדולה, עד שיכול להיות שאוכל להרשות לעצמי לקנות עם זה מדינה קטנה."

"הלוואי שהיית עוברת לגור איתנו", אומרת הופ בעגמומיות.

"באמת? לא היה לי מושג", אני מתברחת. "אמרת את זה רק

פעמיים ביום מאז שהתחיל הסמסטר."

היא מקמטת כלפיי את אפה החמוד. "את תאהבי את המקום, שאבי שכר לנו. יש שם חלונות מהרצפה-עד-לתקרה, וזה ממש על הקו של הרכבת התחתית. תחבורה ציבורית." היא מניעה את הגבות שלה בפיתוי.

"זה יקר מדי, ה'."

"את יודעת שאני מוכנה לכסות את ההפרש – או בעצם ההורים שלי יעשו את זה," היא מתקנת את עצמה. למשפחתה של הבחורה הזאת יש יותר כסף מאשר לאיל נפט, אבל לא הייתם

מנחשים זאת אילו הייתם מדברים איתה. הופ היא אדם פשוט ומציאותי ביותר.

"אני יודעת," אני אומרת בין בליעת ביסים של מיני-נקניקים, "אבל אני ארגיש אשמה, האשמה תהפוך לטינה, ואז לא נהיה יותר חברות; וזה יהיה מבאס לא להיות חברה שלך."

היא מנענעת את ראשה. "אם באיזשהו שלב הגאווה הדפוקה שלך תאפשר לך לבקש עזרה, אני כאן." "אנחנו כאן," מתערכת קארין.

"את רואה?" אני מנופפת את המזלג שלי בין שתיהן. "בגלל זה אני לא יכולה לגור איתכן. אתן חשובות לי מדיי. וחוץ מזה זה עובד לי טוב. יש לי עוד כמעט עשרה חודשים לחסוך כסף לפני שהלימודים מתחילים בסתיו הקרוב. זה בשליטה." "לפחות בוואי לשתות איתנו אחרי שהדבר הזה כאן נגמר," מתחננת קארין.

"אני צריכה לנהוג הביתה," אני עושה פרצוף. "אני רשומה מחר למיון חבילות." "ביום ראשון?" הופ תובעת לדעת.

"מקבלים 150%. לא יכולתי להגיד לא. למעשה, כדאי שאצא בקרוב." אני מניחה את הצלחת שלי על השולחן ומנסה לקלוט משהו ממה שמתרחש מעבר לחלון הצרפתי הענק. כל מה שאני מצליחה לראות הוא חשכה ופסים של גשם על הזכוכית. "ככל שאקדים לצאת, כך טוב יותר."

"לא במזג האוויר הזה." פרופסור גיבסון צצה ליד מרפקי עם כוס יין. "תחזית מזג האוויר היא שיהיו משטחים של קרח – הטמפרטורה צונחת והגשם הופך לקרח."

מבט אחד על פניה של היועצת שלי – ואני יודעת שעליי לוותר. אז אני מוותרת, אך באי-רצון גדול.

"בסדר," אני אומרת, אבל עושה זאת תחת מחאה. ואת – אני מטה את המזלג שלי לעברה של קארין, "כדאי שתהיה לך גלידה במקרר במקרה שאצטרך לישון אצלך, אחרת אני אכעס מאוד."

שלושתן צוחקות. פרופסור גיבסון הולכת משם, משאירה אותנו ליצור קשרים כמיטב יכולתן של שלוש סטודנטיות שנה ד' בקולג'. לאחר שעה של מינגלינג, הופ, קארין ואני לוקחות את המעילים שלנו. "לאן אנחנו הולכות?" אני שואלת את הבנות. "ד'אנדרה נמצא במאלונ'ז' ואמרתי שאפגוש אותו שם," אומרת לי הופ.

"זאת נסיעה של שתי דקות בערך, אז אנחנו אמורות להסתדר." "באמת? מאלונ'ז' זה בר הוקי," אני מקטרת. "מה ד'אנדרה עושה שם?"

"שותה ומחכה לי. מלבד זאת את צריכה למצוא זיון, וספורטאים הם הסוג המועדף עלייך."

קארין מגחכת. "הסוג היחיד שלה."

"היי, יש לי סיבה טובה מאוד להעדיף ספורטאים," אני טוענת. "אני יודעת. שמענו את זה." היא מגלגלת עיניים. "אם את רוצה תשובה על שאלה בסטטיסטיקה, לכי אל הגיקים של המתמטיקה. אם את רוצה שצורך פיזי שלך יתמלא, לכי אל ספורטאי. הגוף הוא הכלי של ספורטאי מצטיין. הם דואגים לו, יודעים איך לדחוף אותו אל הקצה וכו', וכו'." קארין מסמנת "קשקוש" בידה השמאלית. אני מושיטה לה אצבע משולשת.

"אבל סקס עם מישהו שאת מחבבת הוא הרבה יותר טוב." את זה אומרת הופ, שנמצאת עם ד'אנדרה, החבר שלה שחקן הפוטבול, מאז שנה א' בקולג'.

"אני אוהבת אותם," אני מוחה, "...למשך השעה ומשהו שאני משתמשת בהם."

כולנו מצחקקות אחרי המשפט הזה, עד שקארין מזכירה בחור שהוריד את הממוצע.

"אבל אתן זוכרות את גרג'עשר-שניות?"

אני מצטמררת. "קודם כול, תודה לא־רבה לך על זה שהעלית זיכרון רע, ושנית, אני לא אומרת שאין בחורים, אלא שהסיכויים טובים יותר עם ספורטאי."

"ושחקני הוקי הם בחורים?" שואלת קארין.
 אני מושכת בכתפיי. "מאיפה לי לדעת. לא הורדתי אותם מרשימת
 הפוטנציאליים שלי בגלל הביצועים שלהם במיטה, אלא כי הם
 מניאקים סופר-פריבילגיים, שמקבלים הטבות מיוחדות מהמרצים."
 "סברינה, מותק, את צריכה לשחרר את זה," קוראת הופ.

"לא. שחקני הוקי לא עומדים בקריטריונים."
 "אלוהים, אבל תראי מה את מפסידה." קארין מלקקת את שפתיה
 בתאוותנות מוגזמת. "הבחור הזה מהקבוצה, זה עם הזקן? אני רוצה
 לדעת מה ההרגשה. זקנים נמצאים ברשימת הדברים שאני צריכה
 לעשות לפני המוות."

"נו, אז קדימה. החרם שלי על שחקני ההוקי רק אומר שיישאר לך
 יותר."

"אני הולכת על זה, אבל..." היא מגחכת. "אני צריכה להזכיר לך
 שהזדיינת עם הזונה ממין זכר די לורנטיס?"

אוף. זאת תזכורת שאני אף פעם לא רוצה לשמוע.
 "קודם כול, הייתי שיכורה לגמרי," אני מוחה. "שנית, זה היה בשנה

ב'. ושלישית, הוא הסיבה לכך שנשבעתי להימנע משחקני הוקי."
 אם כי לאוניברסיטת ברייאר יש קבוצת פוטבול, שזכתה באלופות,
 היא ידועה כקולג' של הוקי. אל הבחורים שנועלים את המחליקיים
 מתייחסים כאן כאל אלים.

למשל – דין הייורד די לורנטיס. הוא לומד בחוג למדעי המדינה,
 כמוני, ולכן היו לנו כמה קורסים יחד, כולל סטטיסטיקה בשנה ב'.

הקורס הזה היה קשוח מאוד. לכולם היה קשה.
 לכולם חוץ מאשר לדין, שזיין את עוזרת ההוראה.

ו – איזה הלים! – היא נתנה לו ציון טוב מאוד, שלגמרי לא הגיע
 לו. אני יודעת את זה כעובדה, כי שובצנו לעשות יחד את המטלה
 הסופית וראיתי את הזבל שהוא הגיש.

כשגיליתי איזה ציון מעולה הוא קיבל, רציתי לחתוך לו את הזין.
 זה היה כל כך לא הוגן.

אני קרעתי את התחת בקורס הזה. לעזאזל, אני קרעתי את התחת

בכל דבר. כל הישג שלי מוכתם בדם, בזיעה ובדמעות שלי. ובינתיים איזה מניאק מקבל את העולם על מגש של כסף? פאק על זה. "היא שוב מתעצבנת," הופ כאילו לוחשת לקארין. "היא חושבת על זה שדי לורנטיס קיבל טוב מאוד בקורס ההוא," צועקת לוחשת קארין בחזרה. "היא באמת צריכה זיון. כמה זמן עבר?"

אני מתחילה להוציא לה שוב אצבע משולשת, ואז עולה בדעתי שאני לא מצליחה לזכור מתי היה הזיון האחרון שלי. "היה, המ... מייר? הבחור מהלקרוס. זה היה בספטמבר. ואחר כך היה בו..." אני מתעוררת. "הא! את רואה? עבר רק חודש. לא ממש מקרה חירום לאומי."

"ילדה, אצל מישהו עם לוח זמנים כמו שלך אסור שיעבור חודש בלי סקס," מחזירה לי הופ. "את גוש מהלך של מתח, וזה אומר שאת צריכה זיון טוב לפחות... כל יום," היא מחליטה. "כל יומיים," טוענת קארין. "תני לגינה שלה שם למטה לנוח קצת."

הופ מהנהנת. "בסדר, אבל אין מנוחה לכוס הלילה – אני מגחכת בצחוק."

"את שומעת את זה, בי? קיבלת אוכל, ישנת בצוהריים ועכשיו את צריכה קצת זמן של סקס," מכריזה קארין. "אבל מאלון?" אני חוזרת בזהירות. "רק עכשיו קבענו שהמקום הזה שורץ שחקני הוקי."

"לא רק. אני מתערבת שבו נמצא שם. רוצה שאשאל את ד'אנדרה?" הופ מחזיקה את הטלפון שלה, אבל אני מנענעת את ראשי בשלילה. "בו גוזל יותר מדיי זמן. למשל, הוא רוצה לדבר בזמן סקס. אני רוצה לעשות את זה וללכת." "אוו, לדבר! זה מפחיד." "תסתמי."

"תגרמי לי." הופ מסובבת את ראשה, הצמות הארוכות שלה חובטות במעילי, ואז יוצאת מביתה של פרופסור גיבסון.

קארין מושכת בכתפיה והולכת בעקבותיה, ולאחר שנייה של היסוס גם אני מצטרפת.

המעילים שלנו רטובים, כשאנחנו מגיעות למכונית של הופ, אבל שמנו את כובעי המעיל, כך שהשיער שלנו שורד את המבול. אני באמת לא במצב רוח מתאים לשדל איזה כחור הלילה, אבל אני לא יכולה להכחיש שהחברות שלי צודקות. אני מתוחה כבר שבועות, ובימים האחרונים ללא ספק הרגשתי את ה... העקצוץ. סוג העקצוץ שניתן להרגיע אותו רק בעזרת גוף חסון, חטוב, ואולי גם זין בגודל מעל לממוצע.

אלא שאני מאוד בררנית בבחירת הזיונים שלי, ובדיוק כפי שחשתי, מאלונ'ז מלא בשחקני הוקי כשהבנות ואני נכנסות פנימה חמש דקות מאוחר יותר.

אבל היי, אם זאת היד שקיבלתי, אני מניחה שלא ייגרם שום נזק אם אשחק איתה ואראה מה יקרה. עדיין יש לי אפס ציפיות, כשאני הולכת בעקבות חברותיי אל דלפק הבר.

טאקר

”תתרחק מההיא, ילד, היא רעילה.”

דין מנדב את דברי החוכמה שלו (לרוב מוטעים) לחלוץ השמאלי שלנו, האנטר דבנפורט, סטודנט שנה א', כשאני נכנס למאלונ'ז מתוך הגשם השוטף שבחוץ.

הדרכים דפוקות, ואני לא במיוחד רוצה להיות כאן הלילה, אבל דין התעקש שאנחנו חייבים לחגוג. במשך כל היום הוא התהלך חסר מנוחה בבית שלנו, זועף כמו גיהינום ועצבני בבירור; אבל כשחקרתי אותו על כך, הוא משך בכתפיו ואמר שהוא מרגיש חסר סבלנות. זהו קשקוש גמור. אולי אני נחשב שקט, יחסית לחברי קבוצתי עם הפה הגדול, אבל אני לא איטי. ואני ממש לא צריך להיות בלש כדי לחבר יחד את הרמזים.

אלי הייז, החברה הכי טובה של החברה של השותף שלנו לדירה, נחתה אצלנו בלילה.

דין הוא זונה ממין זכר.

בחורות אוהבות את דין.

אלי היא בחורה.

מסקנה – דין שכב עם אלי.

כמו כן כל מיני בגדים היו מפוזרים בסלון, כי דין פשוט לא מסוגל לעשות סקס בחדר שלו.

הוא עדיין לא הודה בזה; אבל אני בטוח שהוא יודה בסופו של דבר. אני גם בטוח שלא משנה מה קרה ביניהם אמש, אלי לא מחכה לשידור חוזר. למרות זאת אני עדיין צריך לברר מדוע זה אמור להטריד את דין, מלך הסטוצים ללילה אחד. "היא לא נראית לי רעילה," אומר האנטר באיטיות בעודי מנער את המים משערי.

"היי, פידו," רוטן דין לעברי, "לך להתייבש במקום אחר." אני מגלגל עיניים ועוקב אחר עיניו של האנטר, הדבוקות כמו בדבק מגע אל ברונטית גבוהה, שעומדת עם הגב אלינו ליד הדלפק הארוך. אני רואה חצאית קצרה, רגליים מדהימות ושיער כהה גולש על גבה. שלא להזכיר את התחת העגול ביותר, המהודק ביותר, שהיה לי העונג להעריך אי פעם. "נחמד," אני מעיר לפני שאני מחייך אל דין. "אני מניח שכבר קיבלת זכות ראשונים?"

פניו מחווירות באימה. "אין מצב. זאת סבריינה, אחי. היא כבר מוחצת לי את הביצים בכיתה על בסיס יומיומי. אני לא רוצה שהיא תמחץ לי אותן מחוץ ללימודים." "רגע זאת סבריינה?" אני שואל לאט. זאת הבחורה שדין נשבע שהיא הנמסס שלו? ראיתי אותה בקמפוס, אבל לא קלטתי שהיא זאת שעליה אתה תמיד מקטר. "היא ולא אחרת," הוא ממלמל.

"חבל מאוד. ממש נחמד להסתכל עליה." יותר מנחמד, למעשה. במילון ליד הערך *יפה* מופיעה תמונה של התחת של סבריינה. התחת שלה יכול להופיע גם ליד הערכים *מדהים*, *לעזאזל*, ו*ממש שווה*.

"מה הקטע עם שניכם?" שואל פתאום האנטר. "היא אקסית שלך?"

דין נרתע: "פאק לא." הסטודנט שנה א' מהדק את שפתיו. "אז אני לא אעבור על חוק החברים, אם אני אעשה מהלך?"

"אתה רוצה לעשות מהלך? לך תשתגע. אבל אני מזהיר אותך, הכלבה זאת תאכל אותך חיים."

אני מסב את פניי כדי להסתיר חיוך. נשמע כאילו מישהי אמרה לא לדין. אין ספק שיש איזו היסטוריה ביניהם, אבל אפילו אחרי שהאנטר לוחץ עליו בעניין, דין לא מוסר שום מידע נוסף. בצד השני של החדר סבריינה מסתובבת. היא כנראה מרגישה שלושה זוגות עיניים על התחת שלה – שניים מהם רעבים מאוד.

מבטה קולט את מבטי ונשאר עליו. יש קריאת תיגר בעיניה, והאדם התחרותי שבתוכי רוצה להיענות לאתגר.

אתה מספיק בשבילי? נראה שהיא שואלת.

אין לך מושג, מותק.

זיק של חום מדליק את מבטה – כלומר עד שמבטה נופל על דין. ומייד שפתיה החושניות מתהדקות, והיא שולחת את אצבעה האמצעית לכיווננו.

האנטר נאנח וממלמל משהו על כך שדין הורס לו את הסיכויים. אבל האנטר הוא תינוק, ולבחורה הזאת יש מספיק אש בתוכה כדי להצית את העולם. אני לא יכול להעלות בדעתי שהיא תרצה לקחת בן שמונה-עשרה אל המיטה, במיוחד אם הוא נרתע כבר במכשול הראשון. הילד צריך להתחזק, אם הוא רוצה לשחק בליגה של הבנים הגדולים.

אני מחפש בכיסי קצת כסף מזומן. "אני הולך לקחת בירה. אתם צריכים עוד סיכוב, חבר'ה?"

שניהם מנידים בראשם לשלילה. לאחר שהשתחררתי מחובתי כחבר, אני עושה את דרכי אל הבר ואל סבריינה, מגיע בדיוק כשהברמן נותן לה את המשקה שלה.

אני שם שטר של עשרים. "זה עליי, ואני אקח מילר, כשיהיה לך רגע."

הברמן לוקח את השטר וממהר אל הקופה הרושמת, לפני שסבריינה מספיקה להתנגד. היא שולחת אליי מבט חודר ולאחר מכן מרימה את בקבוק הבירה אל שפתיה.

"אני לא אשכב איתך רק מפני שקנית לי משקה," היא אומרת מעל שולי הבקבוק.

"אני מקווה שלא," אני עונה במשיכת כתף. "הסטנדרטים שלי גבוהים יותר."

אני מניד בראשי בנימוס לעברה וחוזר לאיטי אל השולחן, שבו מכונסים כמה מחבריי לקבוצה.

מאחוריי אני יכול להרגיש את עיניה ננעצות בגבי.

מאחר שהיא אינה יכולה לראות אותי, אני מרשה לחיוך של שביעות רצון להתפשט על פניי.

זאת בחורה שרגילה שרודפים אחריה, וזה אומר שאני צריך להכניס קצת הפתעה לתוך מסע הכיבוש שלי.

ליד השולחן האנטר תוקע מבטים בקבוצת בנות נוספת, והראש של דין קבור בתוך הטלפון שלו, בטח שולח הודעות טקסט לאלי. אני תוהה אם החברה האחרים יודעים שהם עשו את זה. נראה שלא. גארט ולוגן נמצאים עם החברות שלהם בכוסטון עד מחר, כך שרוב הסיכויים שהם עדיין לא יודעים דבר. אבל גארט עמד על כך שדין ישמור את הידיים שלו לעצמו ולא יתחיל עם אלי בסוף השבוע הזה. הוא לא רצה שאיזו דרמה תפריע לחיים המושלמים, שיש לו כרגע עם החברה הכי טובה של אלי, האנה.

מאחר שלא היו שום פיצוצים או שיחות טלפון נסערות, אני מתערב שדין ואלי שומרים את הזיון של אתמול בלילה בסוד.

בדיוק כשהאנטר פותח את פיו כדי לומר איזה משפט לא מוצלח לאחת הבנות, שעשו את דרכן אל השולחן, האורות מהבהבים באופן מבשר רעות.

דין זועף, "זאת האפוקליפסה שם בחוץ או משהו כזה?"
"יורד גשם רציני שם," אני אומר לו.

לאחר מכן דין מחליט להסתלק. אני נשאר למרות העובדה, שאפילו לא רציתי להגיע לבר הערב. אני לא יודע למה, אבל חילופי הדברים הקצרים ההם עם סברינה ריגשו אותי לא מעט.

זה לא שחסרות לי בנות בחיים. אולי אני לא מתרברב בכיבושים

שלי כמו דין, לוגן או החברים האחרים לקבוצה, אבל אני זוכה להרבה פעילות. אפילו סטוצים של לילה אחד, אם מתחשק לי. וברגע זה מתחשק לי.

אני רוצה את סברינה מתחתיי. מעליי. כל מקום שבו היא תרצה לשים את עצמה יהיה בסדר מבחינתי. ואני כל כך רוצה את זה, עד שאני מוכרח לשפשף את ידי על זקני, כדי שלא אכנע לדחף להחליק אותה למטה ולשפשף משהו אחר.

אני עדיין לא בטוח מה אני מרגיש לגבי הזקן. גידלתי אותו בערך בסביבות משחק האליפות באביב האחרון, אבל הוא יצא מכלל שליטה, ונראיתי כמו איש היער; לכן גילחתי אותו במהלך הקיץ. ואז הוא גדל בחזרה, כי אני עצלן נורא, ולקצוץ אותו קצר הרבה יותר קל מאשר לגלח אותו לגמרי.

"שב, גבר," מעורר אותי האנטר. עיניו מאותתות על כך שהן שלוש ואנחנו שניים, אך הבנות האלה, למרות יופיין, לא מעניינות אותי כלל.

"הן כולן שלך, ילד."

אני מרוקן את הבקבוק שלי וחוזר אל הבר, שבו סברינה עדיין עומדת. עוד שני טורפים התקרבו לשם. אני תוקע בהם מבט קשוח ומחליק אל המקום שהתפנה זה עתה לידה.

אני מניח את מרפקי, נשען על הבר ונותן לה אשליה של מקום. היא מזכירה לי קצת את סוסי-הפוני הלא-מאולפים, עיניים פקוחות לרווחה, רגליים ארוכות והבטחה להיות הרכיבה הכי טובה של חיך. אבל אם תחשוף את הקלפים שלך מוקדם מדי, היא תברח, ולא תוכל לתפוס אותה.

"אז אתה חבר של די לורנטיס?"

המילים נזרקות כבדרך אגב, אבל בהתחשב בכך שהיא ודין לא מחבבים כל כך זה את זה, יש ככל הנראה רק דרך אחת להגיב, והיא להכחיש הכול.

עם זאת אני לא אעשה זאת לחבר – גם לא כדי להשיג זיון. ואם יש לסברינה בעיה עם דין, זה לא משפיע עליי, בדיוק כפי שדעתו

של דין על סבריינה לא תשפיע על מה שאני מצפה שיקרה איתה. מלבד זאת אני מאמין גדול במשפט האומר שאתה מתחיל איך שאתה מתכוון להמשיך.

"הוא שותף שלי לדירה."

היא לא עושה שום מאמץ להסתיר את הגועל, שהיא חשה, ומתחילה לנפנף אותי.

"תודה על המשקה, אבל אני חושבת שאני רואה את החברות שלי מסמנות לי." היא מנידה בראשה לעבר קבוצת בנות.

אני מסתכל על הבנות, שאף אחת מהן אפילו לא מסתכלת לעברנו, מחזיר את מבטי אליה ומניד בראשי בעצב. "את צריכה להתאמץ יותר. אם את רוצה שאלך, תגידי לי ללכת. את נראית כמו בחורה שיודעת מה היא רוצה ולא פוחדת לומר את זה."

"זה מה שדין אמר לך? אני מתערבת שהוא קרא לי כלבה, נכון?" הפעם אני בוחר לסתום את הפה שלי. במקום זאת אני לוקח לגימה מהמשקה.

"הוא צודק," היא ממשיכה. "אני כזאת, ואני לא מצטערת על זה."

הסנטר שלה בולט באופן מקסים. הייתי צובט אותו, אבל אני חושב שהייתי מאבד כמה אצבעות, ואני אצטרך אותן בהמשך הערב. יש לי תכניות לשים אותן על כל הגוף שלה.

היא לוקחת עוד לגימה מהבירה שקניתי לה, ואני מסתכל איך השרירים העדינים של גרונה עובדים. פאק, היא יפיפייה. גם אם דין היה אומר שהיא מוצצת את החיים מתינוקות, עדיין הייתי נמצא כאן. זה סוג המשיכה שיש בה.

וזה לא רק אני. מחצית מאוכלוסיית הגברים כבר שולחת מבטי קנאה לעברי. אני מטה מעט את גופי כדי להסתיר אותה מאחרים.

"אוקיי," אני אומר בקלילות.

"אוקיי?" מבט מבולבל חמוד ביותר עולה על פניה.

"כן. זה אמור להבריא אותי?"

גבותיה, בעלות העיצוב המושלם, מתכווצות. "אני לא יודעת מה

עוד הוא אמר, אבל אני לא קלה להשגה. אני לא נגד סטוצים, אבל אני בררנית בכל הנוגע למי שאני מכניסה למיטה שלי.”

”הוא לא אמר שום דבר על זה. רק שאהבת לכסח לו את הביצים. אבל שנינו יודעים שהאגו של דין יכול לעמוד מדי פעם במכה. השאלה היא אם הוא מעסיק אותך. נראה כאילו שכן, כי הוא הדבר היחיד שאת מסוגלת לדבר עליו.” אני מושך בכתפיי. “אם זה המצב, אני אלך מכאן עכשיו.”

דין, אומנם, אמר שאין לו שום רגשות כלפי סבריינה, אבל אני רוצה לוודא שאין רגשות כלשהם מהצד שלה. הטון שלה, כשהזכירה אותו, היה זועם, לא מריר, ואני מתייחס אל זה כאל סימן טוב. כעס יכול לנבוע מכמה סיבות אפשריות; מרירות היא בדרך כלל סימן לרגשות פגועים.

כאשר ניכנס למיטה – לא “אם” – זה צריך להיות כי היא רוצה להיות איתי, לא כי היא משתמשת בזה כדי להתנקם בדין.

מבטה מרפרף מעבר לכתפי אל המקום שבו החבר שלי לקבוצה עדיין יושב, ואז בחזרה אליי. היא ואני שותים בשתיקה במשך זמן מה. קשה לפענח את עיניה, שצבען חום-שוקולד, אבל יש לי תחושה שהיא שוקלת היטב את המילים שלי. ייתכן שהיא מצפה ממני לדבר, למלא את השתיקה, אבל אני מחכה. ובנוסף זה נותן לי זמן להסתכל עליה מקרוב. ומהמרחק הזה היא עוד יותר יפה ממה שחשבתי.

לא רק שיש לה תחת ברמה-עולמית ורגליים בלתי-נגמרות – החזה שלה הוא מהסוג שיכול להפוך גבר לאיש דתי. כמו בתודה לך, ישו, על כך שיצרת את היצור המהולל הזה ובקשה, אדוני, שהיא לא תהיה לסכית. לא ללטוש עיניים באופן בוטה אל עבר הבליטות היפות, שעולות מתוך החולצה שלה, זה אחד הדברים הקשים ביותר שהייתי צריך לעשות בחיי.

בסופו של דבר, היא שמה את הבקבוק שלה על הבר. “גם אם אתה יפה, זה לא אומר שאני מעוניינת.”

אני מחייך. “בחור צריך להתחיל איפשהו.”

חיוך מסויג נתלה בזוויות פיה. היא מנגבת את ידה בחצאיתה ומושיטה לי אותה.

"אני סברינה ג'יימס. שמעתי את כל הבריחות על זה שאני מכשפה, ולא, אין לי שום עניין בדין די לורנטיס."
אני לוקח את ידה בידי ומשתמש במגע כדי לקרב אותה אליי בסנטימטר נוסף.

עם הבחורה הזאת מתנהלים בצעדים קטנים.
"ג'ון טאקר. שמח לשמוע את זה, אבל את צריכה לדעת שדין הוא כמו אח בשבילי. אנחנו נמצאים שם על הקרח זה בשביל זה כבר ארבע שנים, גרים יחד שלוש שנים מתוך הארבע, ואני מתכנן להגיע לחתונה שלו ומקווה שהוא יגיע לשלי. ועם זאת הוא חבר שלי, לא אבא שלי."
"רגע, אתה מתחתן?" היא אומרת, מבולבלת.

זה די משעשע, שמתוך כל הדברים שאמרתי זה החלק שאליו היא נתפסת. אני מחליק את ידי במורד החלק החיצוני של זרועה ומקיף קלות את פרק כף ידה באצבעותיי. "בעתיד, יקירה, בעתיד."
"אה." היא מרימה את הבירה שלה ואז מניחה אותה כשהיא רואה שהיא ריקה. "חכה. אתה רוצה להתחתן?"

"בסופו של דבר." אני מגחך למראה התדהמה שעל פניה. "לא היום, אבל כן, יום אחד אני רוצה להתחתן ושיהיה לי ילד או שלושה. ואת?"

הברמן מגיע, ואני מזיז עוד שטר של עשרים לעברו.
אבל סברינה מנידה בראשה. "אני נוהגת. בירה אחת זה הגבול שלי."

אני מזמין לנו מים במקום זה, והוא חוזר מייד עם שתי כוסות גבוהות.

האורות שוב מהבהבים ושולחים גל של דחיפות בגופי. אני אצטרך לסגור את העסקה הזאת בקרוב, או שאפסיד אותה.
"תודה," היא אומרת תוך כדי שתיית המים. "ולא, לא, אני לא רואה את עצמי עם ילדים או עם בעל בעתיד הקרוב. וחוץ מזה חשבתי שאתם, שחקני ההוקי, אוהבים לחרוש את המגרש."

"בנקודה כלשהי אפילו הגדולים ביותר פורשים, " אני מחייך מעבר לשולי הכוס שלי.

היא צוחקת. "בסדר, לפחות בזה אתה צודק. אז מה החוג הראשי שלך, ג'ון?"

"טאקר. כולם קוראים לי טאקר או טאק. וזה מינהל עסקים."

"כדי שתוכל לנהל את כל הכסף שתעשה בהוקי?"

עדיין לא עזבתי את פרק כף-ידה, ועם כל דיבור נוסף אני סוגר את כל המרחק בינינו.

"לא, " אני מסמן לעבר ברכי. "אני איטי מדיי למקצוענים. נפצעת כשהייתי בתיכון. אני מספיק טוב כדי לקבל מילגה כאן, אבל אני יודע מהם גבולות היכולת שלי."

"אוי, אני מצטערת." יש צער אמיתי בקולה.

דין טיפש. הבחורה הזאת הכי מתוקה שיש. אני לא יכול כבר לחכות לשים עליה את הפה שלי.

ואת הידיים שלי.

ואת השיניים שלי.

ואת הזין שלי, שקשה כמו פלדה.

"אל תצטערי. אני לא."

אני מחליק את ידי לאורך הבר, עד שסברינה ממש עומדת בין זרועותיי. כפות רגליה נטועות בין כפות רגליי, ואם אזיז את ירכיי קצת קדימה, אצליה ליצור את המגע שהגוף שלי מת להרגיש. אבל אם יש משהו, שלמדתי בכל השנים האלה ששיחקתי הוקי, זה שהסבלנות משתלמת. אתה לא חובט מייד כשהמקל שלך מקבל את הדסקית.

אתה מחכה להזדמנות הנכונה.

"אף פעם לא באמת רציתי את זה," אני מוסיף, "ואני חושב שזה

אחד הדברים שאתה צריך באמת לרצות ללכת עליהם."

ואז היא נותנת לי את זה. את ההזדמנות. "אז מה אתה רוצה בימים

אלה?"

"אותך, " אני אומר גלויות.

שני דברים קורים: האורות כבים לגמרי, והיא כמעט מפילה את הכוס שלה. הג'קבוקוס מפסיקה לפעול, ולפתע הבר נראה שקט מדיי. סביבנו נשמעים כמה פרצי צחוק וכמה קריאות של מורת־רוח. "תישארו רגועים, ילדים," צועק אחד הברמנים. "אנחנו נבדוק מה קורה. הגנרטור אמור להתחיל לעבוד בכל רגע."

כאילו על פי אות ממלא צליל זמזום את האוויר, וזוהר עמום של אור מאיר את החדר הצפוף.

"את עדיין צמאה?" אני שואל, מלטף את החלק הפנימי של פרק כף ידה בלטיפות ארוכות, עדינות, עד לשקע המרפק ובחזרה למטה אל פרק כף היד. ועוד פעם. ושוב ושוב ושוב.

מבטה צונח אל ידינו המחוברות ועיניה מתרחבות, כאילו רק עכשיו נוכחה לדעת שאנחנו נוגעים זה בזו כבר עשר דקות או משהו כזה. אני מתכופף לעברה, קרוב יותר, ומחכך את אפי בקצה החיצוני של תנוך האוזן שלה, ממלא את ריאותיי בניחוח החזק שלה. הייתי יכול לעמוד כאן כל היום. יש משהו נפלא בלמשוך את הציפייה עד שזה כבר כמעט כואב. זה הופך את הפורקן לעוצמתי יותר. יש לי תחושה, שסקס עם סבריינה ג'יימס יפוצץ לי את המוח.

אני כבר לא יכול פאקינג לחכות.

אחרי שהיא לוקחת נשימה עמוקה, כזאת שדוחפת את הציצים המושלמים שלה אל תוך החזה שלי, היא מתרחקת – לא רחוק מדיי, אבל מספיק כדי ליצור מרחק קטן.

"אני לא בעניין של מערכות יחסים," היא אומרת גלויות. "אם

נעשה את זה –

"נעשה מה?" אני לא מצליח שלא להתגרות בה.

"את זה. אל תשחק אותה סתום, טאקר. אתה יותר טוב מזה." צחוק פורץ החוצה מפִי. "צודקת. בסדר..." אני מנופף בידי. "תמשיכי..."

"אם נעשה את זה," היא חוזרת, "זה יהיה רק סקס. בלי המבוכה

של הבוקר שאחרי. בלי מספרי טלפון."

אני נותן לה ליטוף אחרון ואז משחרר אותה, מאפשר לה לקרוא

בשתיקה שלי את מה שהיא צריכה. אני ממש בספק, שפעם אחת תספיק למישהו מאיתנו, אבל אם זה מה שהיא רוצה להאמין בו הלילה, זה בסדר מצדי.

"אז בואי נלך."

שפתיה מתעקלות. "עכשיו?"

"עכשיו." אני מלחלח את שפתי התחתונה בלשוני. "אלא אם כן את רוצה לשבת כאן עוד קצת ולהמשיך להסתובב במעגלים סביב העובדה שאנחנו רוצים לקרוע זה מזו את הבגדים."

היא משמיעה צחוק גרוני, המגיע ישר אל הביצים שלי. "נקודה מצוינת, טאקר."

אלוהים, אני אוהב איך שהשם שלי מתגלגל החוצה מהשפתיים המלאות, הזועפות האלה. אולי אבקש ממנה לומר אותו, כשאגרום לה לגמור.

הצורך הגואה בי חזק כל כך, עד שאני צריך ללחוץ את פלחי הישבן שלי זה אל זה ולנשום דרך האף כדי לנסות לבלום את זה. אני לוקח את מרפקה של סברינה ומפלס לי דרך אל הדלת. כמה אנשים קוראים בשמי או טופחים לי על הגב כדי להגיד לי ששיחקתי היטב במשחק. אני מתעלם מכולם.

בחוץ עדיין יורד מבול. אני מושך את סברינה אליי ומרים את ז'קט ההוקי השחור-כסוף שלי מעל ראשה. למרבה המזל, הטנדר שלי ממש קרוב. "לכאן."

"מקום חניה נחמד," היא מעירה.

"לא מתלונן." זו הטבה שמקבלים על כך שאתה בהרכב הפותח בקבוצת הוקי קולג', שזוכה באליפות.

אני עוזר לה להיכנס לטנדר, ואז נכנס למושב הנהג ומתניע. "לאן?"

היא רועדת קצת, אם כי אני לא בטוח אם זה בגלל הקור או מסיבה אחרת. "אני גרה בבוסטון."

"אז ניסע אליי." כי אין שום פאקינג מצב שאחכה את כל השעה שלוקח לנסוע אל העיר. הזין שלי יתפוצץ.

היא מניחה את ידה על כף ידי, לפני שאני מעביר להילוך אחורי.
"אתה גר עם דיין. זה לא יהיה מביך בשבילך?"
"לא, למה שיהיה?"

"אני לא יודעת." האצבע המורה שלה מחליקה קדימה ללטרף את פרקי האצבעות שלי.

אני חורק שיניים, כשהזיקפה שלי כמעט פורצת דרך הרוכסן. הסיבה היחידה לכך שלא נישקתי אותה בשנייה שיצאנו מהבר היא שאילו הייתי מתחיל, הייתי כנראה עושה אותה על קיר הבניין. אבל עכשיו היא נוגעת בי, והשליטה העצמית שלי חמקמקה יותר מעשן שנפלט.

"בוא נעשה את זה כאן," היא אומרת בנחרצות.

אני מקמט את מצחי. "בטנדר?"

"למה לא? אתה צריך נרות ועלי כותרת של ורדים? זה רק סקס," היא מתעקשת.

"מותק, את ממשיכה להגיד את זה, ואני מתחיל לתהות אם אני זה שאותו את רוצה לשכנע."

נשימתי נעתקת, כשהאגודל שלה משרטט עיגול קטן במרכז כף ידי. פאק על זה. אני צריך אותה בדחיפות. "אבל בסדר. את רוצה לעשות אותי בטנדר, אז שיהיה בטנדר."

ללא מילה נוספת אני מושיט יד מתחתי ודוחף את המושב רחוק ככל שניתן. אחר כך מסיר את הז'קט שלי ומשליך אותו על המושב האחורי.

"יש לך הנחיות כלשהן לגבי זיונים שלך, שהם רק-לסקס?" אני שואל לאט. "למשל, אסור לנשק על השפתיים?"
"ממש לא. אני נראית כמו ג'וליה רוברטס?"
אני מכווץ גבות בתמיהה.

"אישה יפה?" היא נותנת רמז. "זונה עם לב זהב? לא מנשקים את

ג'וני?"*

* איבר המין של הגבר, כפי שמוזכר בסרט "אישה יפה".

אני מחייך. "אז מה שאת אומרת זה שאת תנשקי את הג'ון הזה?"
אני טופח על חזי כדי שתדע שאני מתייחס אל השם שלי ולא רומז
שהיא זונה.
היא מגחכת. "אם לא תנשק אותי, אני אתעצבן. אני צריכה נשיקות.
אחרת אני פשוט אשאר בבית עם הוויברטור שלי."
חיוך מתגנב אל פניי. כשגבי אל החלון והנעליים על לוח השעונים
אני יוצר עריסה לגוף החם שלה וקורא לה אליי. "אז בואי ותקבלי את
מה שאת צריכה."

סבריינה

טאקער יושב שם עם חיוך קטן על פניו ועם זיקפה עצומה במכנסיו. הלשון שלי מתגנבת החוצה ללחלח את שפתיי, כשריגוש חולף לי בוורידים. אלוהים, איזו הרגשה טובה זו תהיה כשהמפלצת הזאת תהיה בתוכי.

מבטי נופל על זקנו הגזוז יפה, ואני תוהה לרגע, אולי הייתי צריכה לתת לקארין הזדמנות איתו. אחרי הכול זקנים זה משהו שנמצא ברשימת הדברים שהיא רוצה לעשות לפני המוות. אבל עכשיו אני זאת שתוהה מה תהיה ההרגשה, כשהזיפים האלה יהיו בין רגליי. רכים? מגרדים? אני מהדקת את ירכיי זו אל זו בציפייה.

הופ וקארין צדקו לגמרי – אני באמת זקוקה לזיון, ושחקן הוקי או לא, אני מאמינה שטאקער הוא הבחור הנכון למשימה. יש לו ביטחון עצמי, בלי האגו, וזה מעורר התשוקה הגדול ביותר. כשהוא ענה "אותך", כששאלתי מה הוא רוצה, כמעט גמרתי בתוך התחתונים שלי.

הוא נראה יציב, כמו מישהו שאפילו רעידת אדמה לא תזעזע אותו. אפילו הערצתי את האופן שבו עמד לצד דין, גם אם אני יודעת שבמקרה זה הנאמנות אינה במקום. טאקער ידע בוודאי, שאילו היה משקר לגבי החברות שלו עם דין, יכול היה להיות לו סיכוי יותר טוב איתי, אבל הוא בחר בכנות, דבר שאותו אני מעריכה יותר מכול.

"צריכה קצת הכוונה?" קולו נמוך ואיטי, מושך את ההברות האלה.

הכ וו נה.

אלוהים, המבטא הזה.

"רק שוקלת את האופציות שלי." אני אוהבת את זה שהוא פשוט יושב שם, מורה לי לקחת את מה שאני צריכה. כאילו הזין הגדול שלו קיים רק בשבילי.

אני לא מסוגלת לחכות, אבל אני גם לא מצליחה להחליט מה אני רוצה לעשות קודם. פי מזיל ריר, כשאני חושבת על הזין שלו על הלשון שלי, אבל האזור שם למטה כואב מצייפיה לכך שהוא ימתח אותי, ימלא אותי כל הדרך עד למעלה.

"למה שלא נתחיל עם הנשיקות, שאת כל כך אוהבת?" הוא מציע. אני פוגשת את מבטו הלוהט. "איפה?" אני שואלת במתיקות ביישנית, וזה מוזר, כי אני אף פעם לא ביישנית. אבל יש משהו בביטחון שהוא מקרין, שמוציא החוצה את האישה שבתוכי, ואני מגלה שזה לא אכפת לי כלל.

הוא טופח באצבע גדולה אחת על שפתו התחתונה. "בדיוק כאן." באופן מפתה ככל האפשר אני זוחלת על פני האזור המפריד בין המושבים ומתיישבת על ברכיו, עקביי צונחים על רצפת הטנדר. פיו נפתח בהזמנה, אבל אני לא ממהרת להדביק את שפתיי לשפתיו.

במקום זה אני מעבירה את קצות אצבעותי על זקנו, מצד אחד של הלסת לצד השני. "רך", אני ממלמלת. עיניו מתכהות ומתמלאות בתשוקה, עד שקשה לנשום. ואז הוא תופס אותי, עייף מלחכות, עייף מלדבר.

הפיות שלנו נסגרים זה על זה. הוא מעביר יד בשערי, ואני לא בטוחה אם זה כדי להגיע לזווית טובה יותר או כדי לשפר את עוצמת החדירה שלו.

ככל מקרה, לשונו גורמת לי להרגיש דברים קסומים שם למטה. אני שוכחת למה כמעט אמרתי לו לא.

אני מתכוונת, גבוה, שווה, שיער ערמוני כהה, זקן – למה היססתי בכלל?

אה, נכון. כי הוא שחקן הוקי.

אני קורעת את פי ממנו ומתנשפת, "רק בשביל הפרוטוקול, אני שונאת שחקני הוקי. זאת עסקה חד-פעמית."

הוא מסיט את שערי הצידה כדי לחשוף את צווארי. "רשמתי לפניי. אני אפילו לא אזכיר לך את זה, כשתחנני לקבל ממני סיכוב שני." אני צוחקת, אוחזת בראשו ומחזיקה אותו מולי, כשלשונו עושה את דרכה מטה, מצווארי ועד לחלק העליון של שדיי. "לא יקרה." "אל תתחייבי לדברים באופן מוחלט. יהיה לך קל יותר אחר כך להתחרט. יותר חגיגי."

המילים שלו נבלעות קצת, כשהוא קובר את פניו במחשוף שלי. יד מחוספסת מושכת בחולצתי, ואז אני שומעת רטינה מתוסכלת כאשר מחשוף החולצה לא יורד נמוך מספיק כדי לאפשר לו גישה אל מה שהוא רוצה.

טוב שיש התאמה בין הצרכים שלנו. אני מושיטה יד בינינו ומסירה את הסוודר שלי, ופיו נצמד אל הפטמה שלי עוד לפני שאני מספיקה להוריד את החזייה. הצחוק הבוקע מפי משום הלהיטות שלו גווע בגרוני, כשכף ידו סוגרת על אחד משדיי החשופים. אני מתקמרת אל תוך הליטוף המחוספס שלו. וואו, עבר יותר מדיי, יותר מדיי זמן. כאשר פיו של טאקר עסוק במציצת פטמה מכווצת אחת, אצבעותיו צובטות את הפטמה השנייה ומגרות אותה.

הוא טוב בזה. הוא יודע כמה עמוק למצוץ, כמה חזק לנשוך, כמה בעדינות לנשק, ולמרות הזקפה שבתוך מכנסיו הוא מתנהג כאילו יכול היה למצוץ ככה את הפטמות כל הלילה.

אני מנרנדת את פלג גופי התחתון על הזקפה שלו, מגששת כדי לסלק את החצאית שלי מהדרך, כדי שאוכל להרגיש אותו באמת. אני רוצה להוריד אותה, לעזאזל. אני רוצה שגופו העירום יתחכך בגופי. אני רוצה אותו בתוכי.

אני רוצה את הכול.

אני מנסה להגיע אל החלק התחתון של חולצת הטי שלו. אפס עזרה מצידו, כי הוא עסוק מדיי בשדיים שלי כרגע. אני מוצאת את

המכפלת ומושכת בה חזק. רק אז הוא מתנתק ממני, והאוויר הקריר בטנדר גורם לפטמות שלי להתכווץ עוד יותר.

"אני לא צריכה עוד משחק מקדים," אני אומרת לו, בעודי מושכת את חולצתו מעל ראשו.

אוי אלוהים, התראת שרירים. הרבה הרבה שרירים מהודקים, חלקים, משתרגים, גולשים מתחת לכפות ידיי. חייבים לאהוב ספורטאים.

ידיו חודרות מתחת לחצאיתי. "באמת?"

אין שום דבר חינוני באופן שבו אצבעותיו דוחקות הצידה את התחתונים שלי, ואין שום התראה כשהוא דוחף שתיים מהן לתוכי. זה מלוכלך ולוהט כל כך. אוויר מסתנן בין שיניי כשאני שואפת בחוזקה.

"אוהבת את זה ככה, נכון?" הוא ממלמל.

"זה בסדר," אני משקרת, ומייד נענשת בכך שהוא נסוג.

"אוקיי. זה מרגיש טוב."

הוא שוב נסוג ומשתמש באצבעותיו הרטובות כעת כדי להקיף בקלילות במעגלים את הדגדגן שלי. כל גופי נמתח ומתכווץ וזועק לעוד.

"רק טוב, הא?" הוא מקניט.

אני נכנעת. "מעולה. זה מעולה."

"אני יודע." הוא נראה זחוח. "לא נעים לך להגיד את זה, סכרינה."

אבל עשית טעות גדולה."

"מה? למה?"

אצבעותיו מושכות חזק את התחתונים שלי, הבד נכנס אל תוך שפתי התפוחות.

"כי אני עומד להרוס אותך לכל הבחורים העתידיים. אני מתנצל

מראש."

ואז הוא מסיט את הבד הצידה ודוחף שלוש אצבעות פנימה.

הבוטות הגרפית של זה מהממת אותי לגמרי. אני מרגישה את זה –

אותו – בכל מקום. אפילו בבהונות רגליי. גל של ריגוש שוטף אותי.

אלוהים, הוא גורם לי לגמור. זה אפשרי בכלל?

אני לוטשת בו עיניים בפה פעור, והוא מחייך בחזרה, שיניים לבנות כנגד עורו השזוף וזקנו, מודע לגמרי לכך שהוא מפוצץ לי את המוח. אצבעותיו נעות שוב, שתיים מהן מתחככות כנגד אותה נקודה שאף אחד כמעט, מלבדי, לא מצליח אף פעם למצוא.

הוא ממשיך לחכך אותה, בעודו דוחף את אצבעותיו לתוכי. ואני ממשיכה לגמור. אני נותנת לראשי ליפול אחורה, עפעפי נסגרים, מתמסרת לעונג המתנחשל במעלה גופי, עד שכולי מסה נרעדת אחת של תחושה.

כשאני נוחתת בחזרה, אני מוצאת את עצמי נשענת על חזהו, מנסה לקחת אוויר. אף פעם לא גמרתי חזק כל כך, והבחור אפילו עוד לא היה בתוכי. הלב שלי פועם מהר בטירוף, והמוח האיטי שלי מתקשה לעמוד בקצב.

הוא פשוט בחור. בחור רגיל, אני מזכירה לעצמי. זין אחד ושתי ביצים.

זה לא משהו מיוחד.

"כבר די מזמן לא היה לי סקס," אני ממלמלת, כשהנשימה שלי חוזרת להיות סדירה. "הייתי מאוד לחוצה. הגוף שלי באמת היה זקוק לפורקן."

שלוש אצבעות ארוכות מתכווצות בתוכי. "מה שאת צריכה להגיד לעצמך זה בסדר, מותק."

יש זחיחות משועשעת בקולו, אבל הבחור רק עכשיו הביא אותי לאורגזמה בעזרת האצבעות שלו (וזה משהו שאף פעם לא קורה לי), אז אני מניחה שאני לא יכולה להאשים אותו. הוא גורר את כריות אצבעותיו לאורך קצות העצבים הרגישים שלי, בעודו יוצא, ומפיק ממני עוד רעד לא־רצוני.

ידו עולה בינינו, והרטיבות נוצצת על אצבעותיו אפילו בקבינה האפלה של הטנדר שלו. אני נדהמת מההתעוררות הפועמת בי, כשהוא מוצץ אותן עד שהן נקיות.

אני בולעת רוק.

דחיפה מהירה אחת של ידית, והמושב שלו משתטח לגמרי. טאקר

נשכב ושוב מסמן לי לבוא. "בואי הנה ותזייני לי את הצורה. אני צריך עוד מזה." אלוהים, מי הבחור הזה?

אולי עדיף היה שלא ארים את החצאית שלי סביב מתניי ואזחל קדימה, אבל אני כן עושה את זה. זה כאילו הוא הטיל עליי כישוף, ואני לא יכולה לא לציית לו.

"כדאי שתכונני," הוא אומר בקול צרוד, "כי אני אגרום לך לגמור שוב."

"אתה פאקינג שחצן."

"לא, אני בטוח בעצמי. וגם את כזאת. עכשיו תני לי את הכוס המתוק שלך ותרכבי על הלשון שלי."

אוי, אלוהים. סקס עם טאקר הוא מלוכלך יותר ולוהט יותר ממה שחשבתי שיהיה. הוא לא נראה כאילו יהיה כזה, אבל האם אלה לא תמיד השקטים?

אני אוהבת את זה, כמעט יותר מדי.

הנשימה החמה שלו מחממת את עורי, כשאני מורידה את עצמי על פניו.

"פאק, כן," זה הדבר האחרון שהוא אומר, לפני שהפה שלו ננעל עליי.

הוא לא משתמש רק בלשון שלו – הוא משתמש בשפתיו ובשיניו כדי לשפשף את הדגדגן הסופרגיש שלי. יד אחת שלו אווזת בירכי, בזמן שהוא משתמש ביד השנייה כדי להכניס לי אצבעות. והלשון שלו? הוא מלקק אותי במשיכות ארוכות, סוחפות, עד שאני מעמעמת את קולות ההתייפחיות שלי בעזרת פרק כף ידי. ואז הוא פותח אותי בשתי אצבעות ומחזיק אותי פתוחה, בזמן שהלשון שלו נדחפת חזק לתוכי.

הוא צודק – אני באמת צריכה להתכונן. אני אווזת בצירי המושב – ואז הלך עליי. הוא מביא אותי עד קצה הצוק ומשליך אותי משם.

בזמן שאני עדיין רועדת מהאורגזמה השנייה שלי הלילה, טאקר מרים אותי מעל פניו ומניח אותי על ברכיו, שם איכשהו הזין שלו השתחרר מהג'נס שלו. אני מושיטה יד בינינו ותופסת אותו.

"חכי," הוא נובח, אבל זה מאוחר מדיי.

אני יונקת פנימה את שפתי התחתונה, כשהקצה הרחב חודר אליי באיטיות. אני לוחצת למטה בתאוותנות, רוצה למלא את עצמי. ידיו מוצאות את ירכיי, ואני נושפת החוצה אנחה של סיפוק, מצפה רק כדי לצעוק במורת רוח כשהוא דוחף אותי ממנו.

"קונדום," הוא אומר בקדרות.

אני מסתכלת למטה בינינו בהפתעה. אני אף פעם לא עושה את הטעות הזאת. אף פעם.

ידי עפה אל פי. "אני מצטערת, לא חשבת..."

הוא מפשפש במכנסי הג'ינס שלו, מוצא את ארנקו ומשליך אותו אליי. "לא סיפור גדול. זה היה רק הקצה."

קריצה ערמומית מוציאה ממני צחוק נדהם. אני נושכת את העטיפה ופותחת אותה, ואז ממקמת את הגומי על קצה הזין שלו.

"אני בריאה," אני מרגישה צורך להגיד לו. "אני נבדקת אחרי..."
קולי גווע, ואני מרגישה כאילו דיבור על זיונים מהעבר אינו במקום כשאני עירומה ועומדת לשפד את עצמי על הזין של מישהו אחר. "טוב, אחרי. ואני לוקחת גלולות."

"הכול בסדר מבחינתי," הוא אומר. העפעפיים שלו נסגרים לרגע, כשאני מגלגלת את הקונדום על הבשר העבה, הלוהט. גניחה חלשה נפלטת מפיו, ואז הוא מסיט את ידי הצידה כדי להשתלט על עצמו.

"מוכנה?" הוא שואל וממקם את הקצה קרוב לפתח שלי.

אני לא יודעת אם אני מהנהנת, מייבבת או מתחננת, אבל הצליל שיוצא מפי נשמע, כנראה, כמו הסכמה, משום שהוא דוחף קדימה בתנועה מהירה אחת, עד שהוא נכנס כולו פנימה.

"פאק, את כל כך צרה," הוא לוחש דרך שיניים חשוקות.

"ואתה גדול, לעזאזל," אני מקרקרת, מתפתלת מעליו.

הוא אוחוז בירכיי כדי שלא אזוז ונדהף לתוכי. "אל תזוזי."

"לא יכולה להפסיק." החיכוך מרגיש כל כך טוב. אם חשבת שהאצבעות והלשון שלו היו קסומות, הרי שהזין שלו הוא על-טבעי. אני יכולה להרגיש אותו בכל מקום.

אני מתחפרת עם ברכיי בתוך מושב העור ומניחה את ידי על חזהו. השרירים נמתחים מתחת לכפות ידיי, ואני מעבירה את מבטי על הבטן השרירית שלו, על השיער הבהיר על חזהו ועל הקו הדק המוביל ישירות אל גן העדן.

תענוג להסתכל עליו, ממש כמו שתענוג להרגיש אותו. אני תוהה מה הטעם שלו, אבל זה ייאליץ לקרות מאוחר יותר. כרגע אני צריכה שהוא יזיין אותי, עד שהחרדה שלי לגבי הרווארד, לגבי הכסף ולגבי החיים שלי בבית תיעלם לחלוטין. אני רוצה שהוא יהרוס אותי, הוא הגבר המושלם לתפקיד.

אני נוחתת עליו. מבט פראי חוצה את פניו, ואז אוחזת כף יד גדולה בישבני. הוא דוחף קדימה בתנופה, וגם אם אני למעלה, אין ספק שהוא השולט. וזה בדיוק מה שאני רוצה.

שיניו הדוקות, ואני מרגישה את האחיזה של אצבעותיו על ישבני, דוחפות אותי כלפי מטה עם כל דחיפה קדימה. אני מהדקת את ירכיי חזק סביבו ומתמסרת אליו, מאפשרת לו לזיין אותי עד אובדן חושים. "תגמרי בשבילי," הוא ממלמל. "קחי מה שאת צריכה."

הזין שלו פועם בתוכי, ואז אצבעותיו מוצאות את הדגדגן שלי, מלטפות ומגרות אותו עד שאני גומרת כמו טיל, רועדת כל כך חזק, עד שאני בקושי מצליחה להישאר עליו.

טאק מתרומם קצת כדי להדק אותי אל חזהו, הולם בתוכי כל כך חזק, עד שאני צריכה להרים את ידיי הרועדות אל תקרת הטנדר כדי למנוע מראשי להיחבט בה.

הוא דוהר לתוכי, שוב ושוב, עד שפתאום הוא הגוש הרועד, חסר המודעות, המתקשה לשמור על שליטה כלשהי. הוא מתמוטט אחורה על המושב ולוקח אותי איתו.

אני נותנת לעצמי כמה רגעים אנוכיים כדי להחזיר לעצמי את הנשימה, מתענגת לשכב על החזה הגדול שמתחתיי. הרעידות מפנות את מקומן לסיפוק. חלק ממני רוצה למתוח את הרגע הזה עד אין סוף, מכורבלת בחיקו של הבחור הזה, בזמן שידיו עוברות ברכות במעלה גבי ובמורדו.

"את בטוחה שאת לא רוצה לבוא לישון אצלי?" הוא שואל. לשנייה אני כמעט אומרת כן. כן ללכת אליו. כן לעוד סיבוב של סקס. כן לארוחת־בוקר בבוקר, לא ללכת לעבודה ולבלות את כל היום במיטה איתו. הצורך מפתיע אותי ומפחיד אותי. אני לוקחת נשימה עמוקה ואוספת את שברי השלווה, שהוא זיין לרסיסים קטנים. "לא, אני צריכה להגיע הביתה."

רק סקס.

בטח, זה רק סקס. ג'ון טאקר טוב במיטה. כל כך טוב, שהוא צריך לקבל גביע. אבל זה לא יותר טוב ממה שהיה לי בעבר, זה רק מרגיש ככה בגלל המתח שאני שרויה בו. או שגם אם זה היה הכי טוב שהיה לי אי פעם, זה לא אומר שום דבר חוץ מזה שהוא עוד נתון אחד המוכיח את התיאוריה, שספורטאים הם מאהבים טובים. סיבולת. אצבעות ולשון ברמה עולמית. זין שיכול לשמש כמודל לגרסאות הגדולות בחנות סקס.

אני מחפשת את החולצה ואת הז'קט שלי, משליכה אותם עליי, ואפילו לא אכפת לי שהם כנראה הפוכים. אני חייבת לצאת מהטנדר הזה ולהיכנס אל המכונית שלי.

"אני מוכנה", אני מכריזה. "המכונית שלי רק כמה רחובות מכאן."

תווי־פניו היפים מתרככים. "את נראית קצת המומה."

אני נעה בעצבנות, אבל הבעת פניו מפגינה דאגה בלבד. "אני בסדר", אני מבטיחה לו.

טאקר מתיישב ומסיר את הקונדום, קושר אותו ואז משליך אותו לתוך ערמת מפיות. הוא משחק לרגע באצבעותיו במפתחות ואז מתניע את הטנדר.

"לאן?"

אני פולטת נשימת הקלה. "ברחוב פורסט. בית ויקטוריאני גדול."

"הבנתי."

אנחנו נוסעים את המרחק הקצר בשתיקה. ברגע שאני רואה את המכונית שלי, קשה לי לעמוד בדחף לברוח. אני פותחת את הדלת עוד לפני שהוא מגיע לעצירה מלאה.

"נתראה," אני אומרת בקלילות.

"אני מלווה אותך למכונית שלך."

הוא מרים את ירכיו כדי למשוך למעלה את הג'ינס, וזה מזכיר לי את העובדה שהוא עדיין חצי-עירום. אני מנסה לא ללטוש מבט, כשהוא מכניס את הזין החצי-עומד שלו. הוא יכול היה בקלות לעשות סיבוב נוסף.

גופי מתחנן לעוד מגע, אבל אני מתעלמת מזה על ידי כך שאני יוצאת החוצה מהסניור. כשטאקר מצטרף אליי, הטישירט שלו שוב עליו, ומכניסי הג'ינס שלו נחים על ירכיו המעוצבות, הרוכסן פתוח. הוא עדיין עם המגפיים עליו.

פרץ של היסטריה מזנק לגרוני. הוא זיין אותי כל כך טוב ואפילו לא חלץ את המגפיים שלו?

"אני אסע אחרייך עד שתגיעי הביתה," הוא אומר.

"אמרתי לך, אני גרה בבוסטון."

הוא מושך בכתפיו. "אז? הכבישים במצב זוועה, ואני רוצה לוודא שתגיעי הביתה בשלום."

"אני אהיה בסדר. נסעתי את הדרך הזאת עשרות פעמים בעבר."

"אז תשלחי לי הודעה כשתגיעי הביתה."

"בלי מספרי טלפון, אני מזכירה לך, מרגישה תחושה מוזרה של פאניקה.

"או הודעה או שאני נוסע אחרייך." פסקנות נשמעת בקולו.

מסתבר שהיה לי סטוץ ללילה אחד עם הג'נטלמן האחרון שנשאר על כוכב הלכת הזה.

"בסדר." אני שולפת את הטלפון מתוך כיס המעיל שלי. "אבל

אתה הורג את כל התחושות הטובות."

עיניו החומות בהירות נוצצות. "זה לא אמור לשנות, נכון? כי זה לא משהו שיחזור על עצמו?"

יש לו פאקינג תשובה לכל דבר. "אתה צריך ללמוד קדם-

משפטים," אני ממלמלת. "תן לי את המספר שלך."

אני מקלידה את המספר, בעודו מדקלם אותו, ואז פותחת את

המכונית שלי וממש משליכה את עצמי אל מושב הנהג. תודה לאל, מנוע ההונדה שלי, שלא תמיד אפשר לסמוך עליו, מתחיל לפעול מייד.

אני פותחת את החלון לחריץ צר וממלמלת בחופזה, "לילה, טאקר", והוא מגיב בתנועת ראש מהירה.

אני מתבוננת בו במראה האחורית במשך כמעט רחוב שלם, דמות בודדה על רקע מואר באור ירח, ואז ממקדת את מבטי קדימה. הכיוון הזה הוא מה שאני צריכה להתמקד בו.

אבל הנסיעה הביתה חולפת בערפול, כשמוחי משחזר את סצנת הסקס הלוהטת שוב ושוב. מוח מטופש.

אבל...הסקס היה כל כך טוב. זה באמת יהיה נורא כל כך לראות אותו שוב?

אני חונה על האספלט המחורץ של החניון שמאחורי ביתי ופשוט יושבת שם לרגע. ואז אני מעבירה יד בשיער־הסקס הפרוע שלי ומושיטה יד אל הטלפון שלי.

אני: אני כאן.

התגובה מיידית: יופי. שמח לשמוע. תרגישי חופשייה להשתמש שוב במספר הזה.

האם אני רוצה להשתמש במספר – בו – שוב? זה כל כך מפתה. ג'ון טאקר היה שווה בטירוף, זיין כמו אל והיה כל כך נינוח; נראה כאילו שום דבר לא הטריד אותו. הוא לא שאל אותי אף שאלה קשה ולא נראה שהוא מעוניין ביותר ממה שאני יכולה להציע. באיזו תדירות מגיע בחור כזה?

אני: אני אזכור את זה.

הוא: תעשי את זה, מותק.

אני מעבירה אגודל על שפתיי, נזכרת איזו הרגשה טובה זו הייתה כשהוא נישק אותי. אוף. אולי אני כן אשתמש שוב במספר הזה.

תשישות נופלת עליי ברגע שאני יוצאת מהמכונית. אני זקוקה לשינה. מייד. מחר עומד להיות יום לא פחות ארוך ומעייף מהיום, ואני לא יכולה לומר שאני מצפה לו בכיליון עיניים.

כשאני כושלת ונכנסת הביתה, ננה יושבת באותו מקום שבו עזבתי אותה. אני חושרת שהפעם היחידה שבה היא זזה בארבע השעות שבהן נעדרתי הייתה ללכת להשתין את בקבוק הקולה של שני ליטר שעל השולחן במטבח. הבקבוק היה מלא לפני שנסעתי. אבל עכשיו יש מגזין לידה. אני חושבת שזה האנקוויירר.

היא קולטת את המראה הפרוע שלי. "חשבתי שהלכת למסיבת קוקטייל." חיוך עולה על שפתייה. "נראה שאת היית בתפריט." חום מציף את פניי. כן. אין כמו מילה מננה להחזיר את העולם לסדרו.

אני מתעלמת מן העקיצה וממהרת אל הדלת. "לילה," אני ממלמלת.

"לילה טוב," היא עונה, והגיחוכים שלה מלווים אותי אל תוך חדר השינה.

אחרי שסגרתי ונעלתי את הדלת, אני מוציאה את הטלפון שלי ומעלה את השם של טאקר. למשך רגע אחד ארוך אני לוטשת בו עיניים. אני מתפתה לכתוב לו משהו. כל דבר שהוא.

במקום זאת אני נכנסת אל מסך המידע ולוחצת על "חסום". כי לא חשוב כמה הוא סקסי או כמה אורגזמות הוא יכול להוציא ממני, אין מקום בחיי לסיבוב שני איתו.

טאקר

צליל של מכונית מתניעה מקפיץ אותי. עדיין חשוך בחוץ, אבל אני יכול להבחין בפס דק מאוד של אור באופק, פס אפרפר על רקע שחור. אני מסיט את ידית המושב שלי ומאפשר למנגנון לדחוף אותי למצב זקוף בדיוק בזמן לראות הונדה סיביק קטנה יוצאת מהחניה של סברינה ג'יימס.

מטושטש אני בודק את השעה על לוח המחוונים. ארבע לפנות בוקר. כשמכוניתה חולפת לידי, אני רואה להרף עין שיער שחור. אני משתלב מייד בתנועה ונוסע אחריה.

עקבתי אחריה לבוסטון בלילה, כי הדרכים היו עדיין מלאות קרח ודאגתי לה. לא הייתי משוכנע שהיא תשלח לי הודעה. אחרי שהיא גמרה בפעם האחרונה, היא כבתה לגמרי. היה ברור שאינטימיות זה לא משהו שהיא מרגישה איתו נוח. הייתה לי תחושה שאני יכול להגיד לה כל דבר מלוכלך שארצה, וזה יהיה לגמרי בסדר מבחינתה, אבל מילה אחת רכה, אכפתית – והיא תסתלק משם בריצה.

לעזאזל, היא כמעט קפצה מהטנדר שלי מרוב חיפזון להסתלק. אבל לא לקחתי את זה אישית.

אני מותח את גבי כמיטב יכולתי. לא ישנתי בטנדר כבר המון זמן, והגוף שלי מזכיר לי בדיוק מה הסיבה לכך. אבל זה היה לתפוס

תנומה קלה או להסתכן בנסיעה חזרה על כבישים חלקים. בחרתי לישון בקבינה שלי.

המכונית של סברינה עוברת באור צהוב ואז לוקחת פנייה חדה שמאלה. כשאני מדביק אותה, היא נכנסת לתוך חניית העובדים של סניף דואר בדרום בוסטון. שנייה לאחר מכן היא יוצאת ממושב הנהג, לבושה בכגרי עבודה, שיערה הארוך קשור מאחור בקוקו.

חיוך מתעקל על פניי. לזהטת, זוהרת כמו השמש ועוברת קשה? וואו. אמא שלי תאהב את הבחורה הזאת.

אני נוהג בחזרה להייסטינגס עם חיוך מטומטם על פניי ומשליך את עצמי על מיטתי כדי לישון במשך שלוש שעות עלובות. לאחר מכן אני קופץ שוב לטנדר ונוסע לקמפוס, להיפגש עם קבוצת הלימוד שלי, כי מחר יש לנו מבחן גדול בשיווק. אם כי אני לא בטוח שהמפגש הצפוף הזה בתשע בבוקר יעזור לי הרבה במצבי המטושטש. שתי כוסות קפה מצליחות לעורר אותי קצת, ואני מרגיש הרבה יותר עירני, כשהמפגש מסתיים בסביבות אחת-עשרה.

במקום לנסוע ישר הביתה אני שותה כוס קפה שלישית ושולף את הטלפון שלי. הגיע הזמן לתחקיר קצר, ואני מעדיף לעשות את זה בבית הקפה ולא בבית, שם שותפיי החטטנים עלולים לשאול שאלות. אני יודע שלסברינה יש כמה קורסים עם דין, אבל דין לא ממש מהימן כשמדובר בה; לכן אני מחפש את הסטודנטית היחידה הנוספת שאני מכיר שלומדת מדעי המדינה – שינה דרייק. היא אקסית שלי, אבל עדיין חברה טובה. למעשה, אני לא חושב שיש לי איזו אקסית שאני לא מיודד איתה.

אני: מה את יודעת על סברינה ג'יימס?

שינה עונה מייד, וזה אומר לי שאו שהיא לא חגגה יותר מדיי בלילה, או שהיא חגגה כל כך הרבה עד שטרם הלכה לישון.

היא: איכס. שונאת אותה.

אני מקמט את מצחי למראה ההודעה.

אני: למה?

היא: כי היא יותר שווה ממני. כלבה.

הגיחוך הקולני שלי מושך את תשומת לבה של שלישיית הסטודנטים בשולחן הסמוך. מגיעה עוד הודעה משינה.

היא: אבל היא יותר שווה מכולן. אז אני מניחה שאני לא יכולה לכעוס. למה אתה שואל עליה?

אני: נתקלתי בה אתמול בערב. נראתה קולית.

היא: אין לי מושג. יש לי שני קורסים איתה, אבל היא לא דברנית גדולה. היא סופר מבריקה. השמועה אומרת שהיא מזדיינת רק עם ספורטאים.

אני לוגם מהקפה ותוהה לגבי זה. אני מניח שזה הגיוני, אם להתחשב בכך שהיא הזדיינה איתי אתמול בערב. הטלפון שלי מזמזם – עוד הודעה משינה.

נדלקת עליה?

בהתחשב בכך שהלשון, הפה, האצבעות והזין שלי היו עליה אתמול בערב, אני חושב שאני כבר מעבר להידלקות. אבל אני מקליד רק: אולי.

היא: אז אתה כן!!! ספר לי הכול!!!

אני: אין מה לספר. להת' מחר בכלכלה?

היא: כן.

אני: אוקיי. תודה, בייב.

היא: <3

אני גולל את רשימת אנשי הקשר שלי ומחפש עוד מישהו שאולי מכיר את סברינה, אבל רק שם אחד קופץ לי לעיניים. לעזאזל, זה כנראה האדם שאיתו הייתי צריך לדבר מלכתחילה.

אני לוגם את שארית הקפה ואז הולך אל הדלת. אני שולח הודעה קצרה, אבל אין תשובה מיידית, לכן במקום להמתין אני שולח עוד הודעה, הפעם לאולי 'ג'נקוביץ', השותף-לדירה של הבחור שאותו אני מנסה לאתר.

אני: אתה עם בו?

הוא: שלילי.

אני: אתה יודע איפה הוא?

הוא: חדר כושר.

טוב, זה היה קל.

אני משאיר את הטנדר שלי במגרש החניה של הסטודנטים ומחליט ללכת ברגל, מאחר שאצטדיון הפוטבול נמצא במרחק-הליכה קצר בלבד מבית הקפה. תעודת שחקן ההוקי שלי מברייאר אינה מאפשרת לי כניסה אל מתקן האימונים, אך למרבה המזל אני מגיע אל הדלת בדיוק כשיוצא ממנה שחקן-הגנה משנה ב', שנותן לי להיכנס.

אני מוצא את בו מקסוול בחדר המשקולות, עובד על החזה ועל הזרועות שלו.

בו הוא הקוטרבאק האהוב של ברייאר, ועד כמה שאני יודע, הוא הבחור האחרון שזכה להתעניינות מצד סברינה למשך פרק זמן משמעותי כלשהו.

הוא חבר שלי; יותר קרוב לדין מאשר למישהו מאיתנו, אבל אנחנו עדיין חברים, ואני מעדיף שהוא ישמע שאני רודף אחרי סברינה ממנו ולא ממכונת הרכליות. ספורטאים מבלים לא פחות זמן מכל אחד אחר בדיבורים על זיונים, על חברות ועל זיונים עתידיים.

"מקסוול," אני קורא, בעודי חוצה את החדר, שמריח כמו זיעה וחומרי ניקוי תעשייתיים, "יש לך דקה?"

בו לא מפנה את ראשו מהמראה. "בטח. עוד שנייה אני הולך לעשות תרגילי דחיקת מוט. אתה יכול להשגיח עליי."

"מתאים." אני מתיישב על הספסל שלידו וסופר בלב את מספר הדחיקות שהוא עושה. כשהוא מגיע לעשר, הוא מוריד את המשקולת של 25 ק"ג ופונה אליי.

"אני עובד עם משקולות קלות מספר כפול של פעמים," הוא מסביר, מרגיש צורך לתרץ את משקולת 25 הק"ג שעל המוט.

"אתה בכלל אמור להרים משקולות?" אני לא יודע הרבה על עמדת הקוטרבאק, אבל נראה לי שכל תוספת שרירים עלולה לפגוע בזרוע המוסרת שלו.

"רק משקולות קלות," הוא חוזר.

כשהוא שוכב ומושיט ידיים למעלה, אני זו לקצה הספסל. עם המשקולות האלה אני בספק אם הוא יכול לפגוע בעצמו, כך שתפקיד המשגיח לא ממש נחוץ. אבל זה נותן לי משהו לעשות בזמן שאנחנו מדברים.

"שמעתי שהיה לך סטוץ עם סברינה ג'יימס בסתיו האחרון," אני מתחיל במבוכה. "הלהבה עוד בוערת שם?"

בו מסיט את ראשו אחורה, כדי שיוכל ללטוש בי עיניים. יש לו עיניים כחולות מלאות-חיים, ואני בטוח שמחצית מהבחורות בכרייאר הלכו לאיבוד בתוכן. או חלמו על ללכת לאיבוד בתוכן.

"לא, שום להבה כאן," הוא עונה לבסוף. "למה? אתה מכוון לכיוון?"

כבר כיוונתי, אחי. אבל אני חוזר על מה שאמרתי לשינה. "אולי." "קלטתי אותך. טוב, אם אתה מחפש יותר מסטוץ, היא לא הבחורה בשבילך."

"באמת?"

"באמת. ברצינות, טאק, היא סגורה חזק יותר מצדפה. אין לה זמן." בו מקמט את מצחו. "היא עובדת במשהו כמו ארבע או חמש עבודות, ותצטרך להשתלב בלוח הזמנים שלה. כמו רופא בכוננות."

"טוב לדעת."

הוא מסיים את החזרות שלו בשתיקה. כשהוא מסיים, הוא מתרומם, ואני מעביר לו בקבוק מים שאני מוצא ליד הספסל.

"צריך עוד עזרה?" אני שואל.

"לא. אני מסתדר."

"אז להתראות." אני עושה צעד ואז שולח אליו שוב מבט. "תעשה לי טובה ותשאיר את השיחה הזאת בינינו?"

הוא מהנהן. "קלטתי אותך."

אני כבר ליד דלת היציאה, כשבו קורא לעברי.

"היי, ומה אילו הייתי אומר שאני עדיין מעוניין?"

אני מסתובב כדי לפגוש את עיניו. "אז חבל מאוד."

בו מגחך. "חשבתי ככה. בהצלחה עם זה, אחי, אבל אני מזהיר אותך – יש נשים יותר קלות מסברינה."
"למה שארצה מישהי קלה?" אני שולח אליו חיוך. "זה לא נשמע כף."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח מחוץ לקמפוס לחצי כאן